

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 271/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.1.Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Zamościu z dnia 7 lutego 2022r., sygn. akt II K 938/20

0.1.Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

0.1.Granice zaskarżenia

0.0.1.Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
o.o.1.Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.1. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.1. Ustalenie faktów

0.0.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.0.1. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

0.1.Ocena dowodów

0.o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Obraża przepisów postępowania w postaci : 1) art 4 i 7 i 410 kpk polegająca na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów w zakresie wyjaśnień oskarżonych oraz zeznań świadków i oparcie wyroku na niezgodnych z prawdą ustaleniach faktycznych, 2) art 410 i art 5 § 2 kpk polegająca na nierozważeniu wszystkich okoliczności sprawy oraz nierozstrzygnięciu niedających się	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonych,</p> <p>3) art 424 kpk polegająca na niewskazaniu faktów, które sąd uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach, a w szczególności świadczących o tym, że oskarżeni dopuścili się zarzucanego im czynu;</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżeni dopuścili się popełnienia zarzucanego im czynu, w sytuacji kiedy materiał dowodowy nie dawał podstawy do takiego ustalenia,</p> <p>Rażąca niewspółmierność kary polegająca na wymierzeniu kary niewspółmiernie surowej w odniesieniu do okoliczności sprawy.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Z powołanych w apelacji zarzutów za zasadne należało uznać zarzut błędu w ustaleniach faktycznych oraz zarzuty obrazy prawa procesowego w postaci naruszenia treści art 7 kpk i art 410 kpk. Pozostałe zarzuty są niezasadne. <u>Jeżeli chodzi o zarzut obrazy art 4 kpk</u>, to stanowi on rozwinięcie normy zawartej w 45 Konstytucji, gwarantującej prawo m.in. do rozpoznania sprawy przez bezstronny sąd. Również rozwiązania międzynarodowe obligują umawiające się strony do stworzenia systemu gwarantującego bezstronne rozpoznanie sprawy. Na gruncie orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego ukształtowało się rozumienie pojęcia bezstronnego sądu. Trybunał, stwierdził, że do zapewnienia niezawisłości sędziowskiej wystarczającym</p>		

środkiem były i są przepisy proceduralne dotyczące wyłączenia sędziego ex lege i na wniosek strony. Bezstronność polega przede wszystkim na tym, że sędzia kieruje się obiektywizmem, nie stwarzając korzystniejszej sytuacji dla żadnej ze stron, czy żadnemu z uczestników postępowania w trakcie zarówno toczącej się przed sądem sprawy, jak i orzekania. Traktuje on zatem uczestników postępowania równorzędnie (bezstronność subiektywna). Bezstronność obiektywna jest zaś związana z oceną, czy sam sąd oraz, jego skład oferowały wystarczające gwarancje, aby wykluczyć w tym zakresie wszelkie uprawnione wątpliwości (zob. wyrok TK z 27.01.1999 r., K 1/98, OTK 1999/1, poz. 3). W tym zakresie gwarancją obiektywną bezstronności jest niezależność sędziego, polegająca na tym, że działa on wyłącznie na podstawie prawa, zgodnie ze swoim sumieniem i wewnętrznym przekonaniem. W przedstawianym aspekcie gwarantem realizacji zasady obiektywizmu jest instytucja wyłączenia sędziego stypizowana w art 40 i 41 kpk. Drugim elementem zasady obiektywizmu jest zakaz przyjmowania przez organ procesowy kierunkowego nastawienia do sprawy. Naruszeniem tej dyrektywy będzie dopasowywanie czynności procesowych do z góry przyjętego na wstępie wyniku. Przejawem subiektywnym takiego nastawienia jest oddalanie wniosków dowodowych jednej tylko strony, gdy dążą one do ustaleń sprzecznych z przyjętym na wstępie założeniem (por. wyrok SN z 28.03.2007 r., IV KK 23/07, LEX nr 262707). Podobnie jak zasada prawdy materialnej zasada obiektywizmu

ma charakter gwarancji procesowej i samo naruszenie tej zasady, aby mogło stanowić zarzut apelacyjny, kasacyjny czy zażaleniowy, nie jest wystarczające, niezbędne jest wykazanie konkretnej normy prawnej procesowej, którą naruszono w związku z przedmiotową zasadą (wyrok SN z 20.04.2004 r., V KK 332/03, Prok. i Pr. 2004/7-8, poz. 6). Z drugiej zaś strony dokonywanie ustaleń faktycznych z wykorzystywaniem instrumentów procesowych oraz ocena materiału dowodowego z daniem wiary jednym z dowodów, nie stanowi naruszenia wskazanej dyrektywy (postanowienie SN z 9.08.2017 r., II KK 206/17, LEX nr 2347774). Apelujący poza zakwestionowaniem poprawności ocen nie wskazuje reguł, ani gwarancji procesowych, które to z punktu widzenia zasady obiektywizmu miałyby zostać przez sąd pierwszej instancji w toku procedowania naruszone. Co do obrazu art 410 kpk, to trzeba stwierdzić, że przepis powyższy nie może być rozumiany w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń Sądu. Jest to oczywiście niemożliwe, gdy z różnych dowodów wynikają sprzeczne okoliczności. Z naruszeniem tej regulacji nie należy zatem utożsamiać sytuacji uznania za wiarygodne określonych dowodów lub ich części, z jednoczesnym odmówieniem tego przymiotu innym, co stanowi przecież podstawową prerogatywę Sądu. Nie można więc zarzutu naruszenia art 410 k.p.k. opierać na tym, że pewne dowody nie stanowiły podstawy ustaleń, jeżeli zostały rozważone, a ich znaczenie ocenione w sposób czyniący zadość wymogom art 7 k.p.k. – (por. postanowienie SN z 6 grudnia 2021r,

IV KK 564/21 - Lex nr 3327218) .
Odnosnie do obrazu art 5 § 2 kpk
- nie powinno się zarzucać obrazu art. 5 § 2 k.p.k. na tej podstawie, że strony zgłaszają wątpliwości co do ustaleń faktycznych. Dla oceny, czy została naruszona zasada in dubio pro reo, nie są istotne wątpliwości stron procesowych, ale jedynie to, czy sąd orzekający wątpliwości takie powziął i rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo czy w świetle realiów konkretnej sprawy, wątpliwości takie powinien był powziąć. Gdy ustalenia faktyczne zależą od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu reguły in dubio pro reo, albowiem jedną z podstawowych prerogatyw sądu orzekającego jest swobodna ocena dowodów - (patrz min. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 21 listopada 2018r., II AKa 205/18 - Lex nr 2707545).
W odniesieniu do obrazu art 424 kpk trzeba zauważyć, że obraza tego przepisu nie stanowiła nigdy, a tym bardziej nie stanowi obecnie naruszenia prawa procesowego o charakterze mającym wpływ na treść orzeczenia, bowiem do sporządzenia uzasadnienia dochodzi po wydaniu wyroku. Nadto, z uwagi na treść art. 455a k.p.k. obowiązującego od dnia 1 lipca 2015 r. podnoszenie tego rodzaju zarzutu jest niezasadne i bezcelowe, skoro nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 k.p.k (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 21 stycznia 2021r., II AKa 21/21 - Lex 3324686). Wady uzasadnienia wykazane powyżej, nawet te o charakterze rażącym nie mogą zatem stanowić podstawy uchylecia wyroku. Stosownie do treści art. 455 lit. a k.p.k., nie można uchylć wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie

spełnia wymogów określonych w art. 424 kpk. Wady te mogą stanowić natomiast podstawę do udzielenia sędziemu wytyku lub do zainicjowania postępowania dyscyplinarnego – (tak. min. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 2 grudnia 2020r., II AKa 169/20 - Lex 3126791). Uzasadnienie zaskarżonego wyroku do tego rodzaju dokumentów jednakże nie należy. Sąd in meriti daleko bardziej niż tylko zwięźle przedstawił tok swojego rozumowania oraz wyłożył argumenty, które zadecydowały o uznaniu oskarżonych za winnych popełnienia zarzucanego im udziału w inkryminowanej bójce, jakkolwiek część dotycząca ustalenia faktów, które sąd a quo uznał za udowodnione powinna być bardziej szczegółowa Na koniec dotychczasowych rozważań można sobie zadać pytanie, czy możliwe jest sporządzenie uzasadnienia wyroku na formularzu UK 1, stosownie do obowiązku wynikającego z treści art. 99a § 1 k.p.k. Treść tego formularza została ustalona w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie wzorów formularzy uzasadnień wyroków oraz sposobów ich wypełniania (Dz. U. z 2019 r. poz. 2349). Nie ulega wątpliwości, że u podstaw tego unormowania było uproszczenie i ujednoczenie formy uzasadnień wyroków. W orzecznictwie sądów powszechnych, zwłaszcza sądów pierwszoinstancyjnych, zaczęła dominować bowiem praktyka sporządzania uzasadnień wielostronicowych, nie tylko kilkudziesięciu, lecz kilkuset, a nawet kilku tysięcy stron), w istocie będących sprawozdaniem z procesu z przywołaniem wyjaśnień oskarżonych, świadków, biegłych, przytoczeniem treści dokumentów, co było zbędne w świetle

unormowania i nie spełniało wymogów art. 424 § 1 k.p.k. Jednocześnie takie uzasadnienie znacznie utrudniało, a niekiedy wręcz uniemożliwiało, nie tylko kontrolę instancyjną, ale także prawidłowe sporządzenie przez strony środków zaskarżenia. Nowe unormowanie treści przepisu art. 424 § 1 k.p.k. nie tylko pozwala, ale wprost nakazuje sądowi odstąpić od dotychczasowej praktyki. Nie oznacza to wszak zwolnienia sądu od obowiązku respektowania sporządzenia uzasadnienia gwarantującego prawo strony do rzetelnego procesu, tak w ujęciu konwencyjnym, jak i konstytucyjnym, stosownie do rozważań zaprezentowanych wcześniej. To zaś oznacza, by także na formularzu UK 1 uzasadnienie wyroku odpowiadało tym standardom. Gdyby zaś orzekający sąd uznał, że sporządzenie uzasadnienia wyroku na formularzu UK 1, czy też UK 2 nie daje właściwego instrumentarium procesowego dla zrealizowania wskazanego standardu, może odstąpić od tego obowiązku, sporządzając uzasadnienie wyroku w dotychczasowej formie (por. uzasadnienie pow. wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 2 grudnia 2020r. II AKa 168/20, zob. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2020 r., I KA 1/20, OSNKW, z. 9 - 10, 2020, poz. 41 z orzecnictwem i poglądami doktryny tam przytoczonymi). Niezależnie od powyższego należy stwierdzić, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku pozwala na kontrolę instancyjną bez domyślania się jego motywów. Motywy te są bowiem jasne i zrozumiałe. Wynika z nich mianowicie to, że za podstawę faktyczną wyroku warunkowo

umarzającego postępowanie wobec oskarżonych sąd in meriti przyjął mające być w zgodzie z prawdą (art 2 § 2 kpk) ustalenia faktyczne, w zasadniczej części oparte na dowodzie z zeznań świadka K. J., skazanego za udział w tej samej bójce, w której mieli wziąć udział oskarżeni K. L. (1) i M. P.. Posiłkując się dowodami z zeznań E. R., J. T. oraz M. K. (1) sąd ten uznał zeznania K. J. za godne wiary. Tym samym sąd ów odmówił przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom odwołujących się oskarżonych oraz wyjaśnieniom uniewinnionego w niniejszej sprawie oskarżonego P. R., w tych częściach, w których przekonywali, że ich "udział" w inkryminowanej bójce w istocie sprowadził się wyłącznie do obrony przed agresją K. J. oraz grupy 6 - 7 współdziałających z nim bliżej nieustalonych osób. Oczywiście powyższy wybór jako prerogatywa sądu orzekającego in meriti pozostałby pod ochroną przepisu art 7 kpk oraz pozostawał by w zgodzie z treścią art 410 kpk, gdyby rzeczywiście oceny oraz wnioski tegoż sądu były efektem prawidłowej analizy dowodów obciążających, bowiem w sytuacji, kiedy oskarżeni co do zasady nie musieli dowodzić swojej niewinności, to właśnie jakość dowodów obciążających powinna decydować o przełamaniu chroniącej ich zasady domniemania niewinności (art 5 § 1 kpk). W sprawie niniejszej sprzeczność dowodów obciążających z całokształtem materiału dowodowego jest na tyle istotna, że w konfrontacji z jakością stanowczych, konsekwentnych i wzajemnie zgodnych wyjaśnień oskarżonych zeznania K. J. nie przełamywały owej linii obronnej oskarżonych w sposób niewątpliwy i jako takie nie mogły stanowić

dowodu winy oskarżonych K. L. i M. P.. Wbrew przekonaniu sądu pierwszej instancji, który w pisemnych motywach zaskarżonego rozstrzygnięcia twierdzi, że wyjaśnienia oskarżonych nie mają oparcia w przeprowadzonych w toku postępowania rozpoznawczego dowodach, wyjaśnienia ich znajdują wsparcie w zeznaniach obiektywnego i bezstronnego świadka - funkcjonariusza Policji A. S. (1). Z zeznań tejsze, popartych sporządzoną na gorąco notatką urzędową wynika jednoznacznie, że K. J. jeszcze znajdując się na miejscu zdarzenia, w istocie potwierdzał konsekwentnie przedstawianą wersję oskarżonych o pobiciu ich przez bliżej nieustalone osoby. Świadek A. S. zanotowała, że na miejscu zdarzenia, w trakcie wykonywania czynności interwencyjnych K. J. oświadczył wobec niej, że oskarżeni P., L. i R. zostali pobici przez grupę nieznaną osób w kapturach, które wybiegły z osiedla (k. 2). Treść notatki świadek potwierdziła podczas przesłuchania na rozprawie głównej (k. 299). Z kolei te jej zeznania potwierdził współpracujący z nią funkcjonariusz R. P. (1) (k. 301V). Wprawdzie inny funkcjonariusz R. S. sporządził notatkę urzędową, z której wynika, że K. J. przedstawił mu wersję zgodną z zeznaniami składanymi w charakterze świadka, co do tego, że poza nim i nieznanym „chłopakiem”, który mu pomagał, na miejscu zdarzenia nie było innych osób (k. 14), to jednakże okoliczność ta nie podważa jeszcze prawdziwości zeznań A. S. (1) tylko poddaje w wątpliwość prawdomówność K. J., który w przeciwieństwie do oskarżonych nie był konsekwentny co do przedstawienia jednolitej wersji przebiegu inkryminowanego zdarzenia. Co prawda zeznania K.

J. miały porcie w zeznaniach E. R. oraz M. K. (2), (J. T. zasłaniała się brakiem pamięci ze względu na ilość spożytego alkoholu), to jednakże ani E. R., ani tym bardziej M. K. (1) nie powinny zyskać w oczach sądu meriti uznania jako osoby godne zaufania. Pomijając już okoliczność nie do końca ujawnionej przez nie same oraz przez K. J. stopnia ich wzajemnej zażyłości, należy zwrócić uwagę na to, że nie były to osoby o nieposzlakowanych opiniach. Mianowicie - E. R. była osobą karaną za przestępstwa przeciwko mieniu , (tak samo zresztą jak K. J., który na rozprawę sądową został doprowadzony z zakładu karnego), natomiast M. K. (3) w dniu zdarzenia została ukarana mandatem karnym za przewracane pojemników na śmieci. Zatem, w sytuacji kiedy osoby oskarżonych - co wynika z wywiadów środowiskowych cieszyły się, jak dotąd bardzo dobrymi opiniami środowiskowymi, zaś ich wyjaśnienia były stanowcze, konsekwentne, wzajemnie zgodne i znajdujące oparcie w zeznaniach internujących funkcjonariuszy Policji A. S. (1) i R. P. (2) odrzucenie ich wyjaśnień na tej tylko podstawie, że były sprzeczne z zeznaniami K. J. oraz E. R. i M. K. (1) nie było, ani logiczne, ani zgodne z doświadczeniem życiowym. Oczywiście jest przecież to, że K. J. jako osoba, która wg. oskarżonych sprowokowała całe to zdarzenie miał powody do ukrycia rzeczywistego przebiegu tego zdarzenia, zaś E. R. oraz M. K. (1) jako osoby przebywające w towarzystwie tego świadka mogły mieć wynikający z owej wspólnej znajomości powód do potwierdzania jego zeznań bardziej niż wyjaśnień zupełnie obcych dla nich oskarżonych. Nie bez znaczenia dla wiarygodności oskarżonych jest

i to, że tylko oni odnieśli obrażenia i że to oni wezwali Policję. Ponadto, zeznania M. K. (1) oraz E. R. pozostają w sprzeczności z zeznaniami K. J., w tych częściach, w których obie twierdzą, że to oskarżeni jako pierwsi rzucili się na K. J. , zaś jeden z nich go uderzył (k. 38, 93V), kiedy sam K. J. zeznał, że to on jako pierwszy uderzył jednego z oskarżonych (k. 47). W świetle powyższych okoliczności zarzut obrazy art 7 kpk jest jak najbardziej zasadny. Tak samo pominięcie przy ocenie wyjaśnień oskarżonych zeznań A. S. (1) skutkowało obrazą art 410 kpk. Na koniec - w odniesieniu do zarzutu rażącej niewspółmierności kary trzeba stwierdzić, że w sytuacji warunkowego umorzenia postępowania zarzut rażącej niewspółmierności kary i do tego bez jego rozwinięcia jest co najmniej niezrozumiały.

Wniosek

zmiana wyroku poprzez uniewinnienie, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w sądzie pierwszej instancji

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wniosek o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych od popełnienia zarzuczonego im czynu okazał się zasadny. W tym stanie wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w sądzie pierwszej instancji okazał się bezcelowy. Prawidłowo poczynione

ustalenia faktyczne wskazują na to, że oskarżeni K. L. (1) i M. P. nie popełnili zarzucanego im czynu. Jeśliby ustalić stan faktyczny na podstawie wyjaśnień oskarżonych, to okazuje się, że żaden z nich - nie tylko P. R. nie brał udziału w bójce w rozumieniu przepisu art 158 § 1 kk. Pozostawiając na uboczu P. R. trzeba zauważyć, że tylko aktywność K. L. (1) mogłaby za taki udział uchodzić. Faktem jest, że oddał - jak sam przyznaje uderzenie K. J., rzecz jednakże w tym, że po tym jak K. J. upadł K. L. (1) nie zadawał mu już żadnych uderzeń, a jedynie siedząc na nim przytrzymywał go w celu uniemożliwienia mu zadawania dalszych ciosów. Jakkolwiek wg. orzecznictwa sądowego udział w bójce, a więc realizacja przez sprawcę ustawowych znamion przestępstwa z art. 158 k.k. wyklucza działanie w ramach kontratypu obrony koniecznej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 23 sierpnia 2016r, sygn. akt II AKa 191/16 - Lex 2171312), to rzecz w tym, że na ówczesnym etapie zdarzenie to nie miało jeszcze charakteru bójki, ponieważ polegało wyłącznie na wymianie ciosów pomiędzy oskarżonym K. L. (1) a świadkiem K. J.. Niebezpiecznego charakteru uzasadniającego postawienie zarzutu z art. 158 § 1 kk zdarzenie to nabrało dopiero po ataku na oskarżonych licznej grupy współdziałających z K. J. nieustalonych osób.

OKOLICZNOŚCI	PODLEGAJĄCE
---------------------	--------------------

4.1.	
------	--

Zwi ęz le o powodach uwzgl ędnienia okoliczno ści	
ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.1.Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwi ęz le o powodach utrzymania w mocy	
0.1.Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Ustalenie winy oskarżonych i warunkowe umorzenie postępowania.	
Zwi ęz le o powodach zmiany	
Warunkowe umorzenie postępowania, gdyby rzeczywiście oskarżeni byli winni popełnienia zarzuczonego im zachowania w postaci wzięcia udziału w bójce, której uczestnicy narażeni byli co najmniej na doznanie obrażeń ciała skutkujących rozstrojem zdrowia lub naruszeniem czynności narządów ciała na czas powyżej siedmiu dni byłoby dla nich bardzo korzystnym rozstrzygnięciem, jednakże w sytuacji, kiedy to nie oni sprowokowali inkryminowane im zdarzenie i to nie oni zadawali innym uczestnikom tego zdarzenia ciosy ze świadomością ich niebezpiecznego charakteru zaś paradoksalnie sami zostali pobici przez K. J. działającego wspólnie z innymi dotychczas nieustalonymi osobami i w czasie tego pobicia zostali narażeni na bezpośrednie niebezpieczeństwo spowodowania obrażeń naruszających czynności narządów ciała na czas przekraczający 7 dni, to słusznie domagali się od sądu drugiej instancji uniewinnia. Przeprowadzona bowiem w postępowaniu odwoławczym kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku wykazała, że zapadł on z obrażą przepisów postępowania w postaci art 7 i 410 kpk, a która to obraza	

miała wpływ na treść wyroku. Doprowadziła bowiem (ta obraza) do poczynienia przez sąd in meriti błędnych ustaleń w zakresie udziału w bójce oskarżonych K. L. (1) oraz M. P.. Naprawiając owo uchybienie sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok i oskarżonych K. L. (1) i M. P. od popełnienia zarzucanego im czynu uniewinnił. Powyższe rozstrzygnięcie przywróciło także wzajemną równowagę wyroku w zakresie jednakowego wyrokowania w tym samym stanie faktycznym w stosunku do wszystkich oskarżonych, to jest z P. R. włącznie.

<i>0.1.Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
<i>0.0.1.Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</i>		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia		

<i>o.o.1.Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</i>	
<i>o.1.Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</i>	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
<i>Koszty Procesu</i>	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Ponieważ doszło do uniewinnienia oskarżonych, to zgodnie z dyspozycją art 632 pkt 1 kpk Skarb Państwa poniesie koszty procesu za obie instancje.

<i>PODPIS</i>
/-/ Na oryginale właściwy podpis.

<i>o.1.Granice zaskarżenia</i>	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	obrońca
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	warunkowe umorzenie postępowania
<i>o.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</i>	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana